

РЕШЕНИЕ

№ 31253

гр. София, 06.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **6639** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 ЗДвП вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на К. К. К., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица] No 20А, ет. 2, ап. 4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка No 25-4332-005983 от 17.12.2025 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“, упълномощен със Заповед No 513з-12086/14.10.2025 г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети 2 бр. рег. табели с No С..

В жалбата се навеждат отменителни основания за нищожност за заповедта, за издаване на акта при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Прави се искане за отмяна на оспорения акт и за присъждане на разноски.

Ответникът – Полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, СДВР, в писмени бележки, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не е встъпила в процеса.

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 08.05.2026г., видно от инкорпорираната в акта разписка. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт, в срока по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните

съображения:

От фактическа страна:

Съдът, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства – оспорената Заповед No 25-4332-005983 от 17.12.2025 г., АУАН серия GA, No 3852609 от 07.12.2025г., справка от централизираната информационна система на МВР за жалбоподателя за лицето В. В. М., с данни за предходната заповед по чл. 171, т. 4 ЗДвП, с която е отнето СУМПС на водача, справка от регистъра на ППС за л.а. „БМВ Х6 М 50Д", Заповед No 513з-12086/14.10.2025 г. за оправомощаване на актосъставителя, намери следното:

Жалбоподателят К. К. К. е собственик на л.а. марка „БМВ", модел „Х6 М 50Д", с рег. No С.. Срещу него е съставен АУАН GA 3852609/07.12.2025г., за това че на 07.12.2025 г., около 09:00 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], описаният лек автомобил е бил управляван от В. В. М., ЕГН [ЕГН] и при извършена проверка от служители на Отдел „Пътна полиция" при СДВР е установено, че водачът управлява МПС, без да притежава СУМПС – същото му е било отнето по реда на чл. 171, т. 4 ЗДвП. За констатираното е съставен АУАН серия GA, No 3852609 от 07.12.2025 г. срещу водача.

Въз основа на констатациите в акта административният орган е приел, че жалбоподателят – в качеството си на собственик на ППС – е допуснал управлението на автомобила от неправомерно лице, и на 17.12.2025 г. е издал оспорената заповед.

От правна страна:

Оспорената заповед е издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция", изрично оправомощен със Заповед No 513з-12086/14.10.2025 г. на Директор СДВР, представена по делото (л. 23 от делото). Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица. Следователно актът е издаден от компетентен орган.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК – наименование на органа, адресат, разпоредителна част, правно и фактическо основание, дата и подпис. Фактическите основания са изложени и възпроизвеждат констатациите от съставения АУАН и от тях е ясна волята на органа. Приложени са доказателства за всички твърдени факти – управление на МПС от посоченото лице, лишаването му от правоспособност. Приложена е

докладна записка за факта на спиране на автомобила за присъствието в него на неправопособния водач и лице от женски пол, но не и на собственика.

Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП обвързва прилагането на мярката „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 1 до 6 месеца“ с кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: 1) Лицето – адресат на мярката, да е собственик на процесното ППС; 2) Собственикът следва да е допуснал управлението на ППС; 3) Управлението следва да е осъществено от неправопособен водач – включително такъв, на когото СУМПС е отнето по административен ред по реда на чл. 171 ЗДвП.

От събраните доказателства се установяват релевантните за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП факти: жалбоподателят е собственик на процесното МПС; към датата на проверката автомобилът е управляван от лице, което не е имало право да управлява МПС, тъй като СУМПС му е било отнето по административен ред; не са ангажирани доказателства автомобилът да е бил противозаконно отнет, ползван самоволно или извън фактическата власт на собственика.

Мярката по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е принудителна административна мярка с превантивен характер, а не административно наказание. Поради това не се изисква доказване на вина, знание или административнонаказателна отговорност на собственика за предоставяне на автомобила. Достатъчно е да е установено, че собственото му МПС е управлявано от лице, за което е налице някоя от хипотезите на неправопособност/лишаване/отнемане на СУМПС.

Административният орган носи тежестта да докаже фактическите основания на заповедта — собствеността, управлението и липсата на правоспособност на водача. След доказването им, ако собственикът твърди обстоятелства, изключващи връзката му с управлението — противозаконно отнемане, самоволно ползване, липса на владение или невъзможност за контрол — тези твърдения следва да бъдат подкрепени с доказателства. При липса на такива доказателства възраженията за незнание относно статуса на водача не обуславят незаконосъобразност на ПАМ. В случая не се излагат никакви твърдения и факти, от които да следва, че автомобилът не е във владението на собственика извън неговото знание и съгласие, а е направено само бланкетно възражение. При липса на конкретни възражения административните органи и съдът няма как да съберат доказателства за факта, че автомобилът се намира във владение на неправоспособния водач извън волята на собственика.

Неприложими са доводите по ЗАНН, включително за маловажност по чл. 28 ЗАНН, тъй като настоящото производство е по оспорване на индивидуален административен акт по АПК, а не по налагане на административно наказание.

Следователно материалноправните предпоставки за прилагане на мярката са налице.

Не са допуснати процесуални нарушения при издаване на оспорения акт. Изложени са фактите на които се базира. Издаден е компетентен орган в законната форма. Представените доказателства сочат, че е обоснован.

По съответствието с целта на закона (чл. 146, т. 5 АПК), съдът намира следното: Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП са с превантивно- преустановителен характер и целят да

предотвратят по-нататъшното извършване на

нарушенията и настъпването на вредни последици за живота, здравето и имуществото на участниците в движението. Мярката „прекръпяване на регистрацията на ППС" е насочена именно към ограничаване на възможността собственикът отново да предостави автомобила за управление на неправопособни лица. Определеният от органа срок – 6 месеца е съответстващ на минимума по чл. 171, т. 2а ЗДвП – Позоваването в жалбата на чл. 28 ЗАНН е неотносимо, доколкото ЗППАМ не е наказателно постановление, а заповед за принудителна административна мярка, чиито основания се съдържат в чл. 171 ЗДвП, а не в ЗАНН.

По разносните:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК право на разноси има ответника. В случая съдът не следва да уважи искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по следните мотиви. По делото са приложени писмени бележки от полицейски инспектор при ОПП-СДВР, чрез пълномощника му – главен юрисконсулт при СДВР. Не е представено пълномощно. Освен това ПИ при СДВР не е ръководител на структурата СДВР, не може да упълномощава работещ в нея юрисконсулт. Т.е. дори да се представи пълномощно, то не е пълномощно по смисъла на чл. 30 от ГПК, вр. чл. 27 от ГПК и не създава правомощия за процесуално представителство на юрисконсулта, нито за претендиране на юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА жалбата на К. К. К., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка No 25-4332-005983 от 17.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция", с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а" ЗДвП е приложена ПАМ – прекръпяване на регистрацията на л.а. „БМВ Х6 М 50Д" с рег. No С. за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: